

Arrest

nr. 212 372 van 16 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2010.

Op 18 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 66 104 van 1 september 2011 worden verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad nr. 80 765 van 7 mei 2012 worden verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 88 537 van 28 september 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 13 september 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 103 013 van 16 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Het beroep tegen de beslissingen van 21 januari 2013 wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 202 072 van 5 april 2018.

Op 19 juli 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 189 299 van 30 juni 2017 wordt het beroep tegen de beslissingen van 19 september 2013 verworpen.

Op 25 november 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 202 073 van 5 april 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

(...)/naam: B. (...)
(...)/voornaam: A. (...)
(...)/geboortedatum : (...).1985
(...)/geboorteplaats: Q. (...)
(...)/nationaliteit: Angola

(...)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)
binnen 0 dagen na de kennisgeving

(...)
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

°(...)
*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig passpoort.*

(...)
Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

°(...)
*4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.10.2013. Betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting.
(...)"*

Op 10 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 154 050.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting van 10 oktober 2018 legt verzoeker verschillende stukken neer. Het neerleggen van bijkomende stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg worden deze stukken uit de debatten geweerd. Daarenboven dateert de erkenningsakte van 3 april 2017 en kan het de gemachtigde niet worden verweten op het moment van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die toen nog niet bestonden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid. Ter zitting wordt afstand gedaan van deze exceptie.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“II.1. Premier moyen

Violation du droit d'être entendu comme principe général de bonne administration

Violation de l'obligation de motivation matérielle, principe général de bonne administration

Violation de l'erreur manifeste d'appréciation, principe général de bonne administration

Violation de l'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01)

II.1.1. Le droit d'être entendu est considéré comme découlant du principe de bonne administration qui implique que l'administration ne peut prendre une mesure sérieuse, basée sur la conduite et la nature de la personne, sans avoir au préalable donné l'opportunité à la personne de se faire valablement entendre pour expliquer sa position.

La partie requérante est d'opinion que l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié, viole le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration et aussi l'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01).

Il convient d'ajouter que, selon une jurisprudence bien établie de la Cour, il incombe aux États membres non seulement d'interpréter leur droit national d'une manière conforme au droit de l'Union, mais également de veiller à ne pas se fonder sur une interprétation qui entrerait en conflit avec les droits fondamentaux protégés par l'ordre juridique de l'Union ou avec les autres principes généraux du droit de l'Union, (voir les arrêts du 6 novembre 2003, Lindqvist, CJCE C101/01, considérant 87 ; 26 juin 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophones, C305/05, considérant 28).

II.1.2. L'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01) stipule:

«Article 41

Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

** le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;*

** le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;*

** l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.*

3. Toute personne a droit à la réparation par la Communauté des dommages causés par les institutions, ou par leurs agents dans l'exercice de leurs fonctions, conformément aux principes généraux communs aux droits des États membres.

4. Toute personne peut s'adresser aux institutions de l'Union dans une des langues des traités et doit recevoir une réponse dans la même langue.»

II.1.3. Traditionnellement on était d'opinion que l'étranger ne devait pas être entendu en avance, ni que l'étranger devait avoir pris connaissance du dossier vu que le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration ne trouvait pas à s'appliquer dans la loi des étrangers.

Cette thèse doit être révisée à la lumière de l'entrée en vigueur le 1er décembre 2009 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01) dont l'article 41 stipule: «Ce droit comporte notamment: le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre». Selon l'article 41, 1° cet article est seulement applicable aux institutions de l'Union Européenne et n'emporte aucune obligation pour les Etats membres. Selon les notes de l'article 41, le droit à la bonne administration est reconnu par la jurisprudence de la Cour de Justice et les tribunaux de première instance comme un principe général de bonne administration et on peut donc l'invoquer de cette façon.

Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le ressortissant d'un pays tiers comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'étranger auprès du ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision. (art. 74/18 de la loi des étrangers).

II.1.4. La partie requérante est alors d'opinion qu'elle devait être entendue avant la notification de l'ordre de quitter le territoire.

Ainsi, dans la décision attaquée, il n'est fait mention d'aucun motifs pour lesquels une audition n'était pas nécessaire. Il n'y a alors que deux possibilités :

- Soit la partie défenderesse décide d'effectuer une audition, et alors il n'y a pas de problème ;

- Soit la partie défenderesse décide qu'une audition n'est pas nécessaire et le motive ainsi.

Il.1.5. En n'accordant pas à la partie requérante la possibilité de s'exprimer avant de se voir notifier un tel ordre de quitter le territoire, la partie défenderesse a manqué à son obligation au regard des dispositions internationales.

In casu la partie adverse a donc manifestement violé le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration et l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01), ainsi que la motivation matérielle et l'erreur manifeste d'appréciation, principes généraux de bonne administration."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- hoorplicht,*
- materiële motiveringsplicht,*
- manifeste appreciatiefout,*
- artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

De verzoekende partij meent dat de voormelde rechtsregels werden geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie haar niet heeft gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. RvS nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS nr. 39.155, 2.4.1992). "De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575)." (R.v.V. nr. 65 732 van 24 augustus 2011)

De in casu bestreden beslissing werd bovendien genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet over de rechtens vereiste documenten beschikt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vermocht derhalve niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen, gelet op diens gebonden bevoegdheid.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan geenszins worden aangenomen.

Verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest. Deze bepaling luidt immers als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat "Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld".

Verzoekende partij gaat er met haar kritiek aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden aanzien als een instelling of orgaan van de Unie, reden waarom het geciteerde artikel 41

niet dienstig in verband kan worden gebracht met de door verzoekende partij aangevochten bestreden beslissingen.

Zie in die zin:

“Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd.” (R.v.V. nr. 105 437 van 20 juni 2013)

Verweerder laat tot slot gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. De verweerder is derhalve van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In deze zaak beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog. Verzoeker geeft nergens aan welke informatie hij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het bevel een andere afloop had kunnen hebben. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker in zijn aanvraag 25 november 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alle elementen kon meedelen die hij nuttig achtte.

Verzoeker beperkt zich in deze zaak tot een louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aangetoond.

4.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 2 (...)
§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
(...)
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)”*

Verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Verzoeker betwist niet dat hij *“reeds het voorwerp uit(maakt) van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.10.2013”* en hij *“niet (heeft) voldaan aan de terugkeerverplichting.”* Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende te motiveren waarom het niet nodig was om hem alvorens het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te horen. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest aannemelijk maakt. Tevens wordt opgemerkt dat huidige bestreden beslissing op dezelfde dag gepaard ging met een beslissing waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken. In huidige bestreden beslissing moest niet afzonderlijk worden vermeld waarom verzoeker al dan niet werd gehoord, de motieven zoals ze voorkomen in de bestreden beslissing volstaan *in casu*. Verzoeker maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat de huidige motieven van de bestreden beslissing thans niet zouden volstaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Violation de l’obligation de la motivation matérielle, principe général de bonne administration

Violation de l’erreur manifeste d’appréciation, principe général de bonne administration

Violation du principe de sécurité juridique, principe général de bonne administration

Violation de l’article 3 CEDH

Violation de l’article 9ter LLE 1980

II.2.1. La partie requérante est d’avis que l’ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 9 mai 2014, en exécution de l’article 75, §2ième de l’arrêté royal du 8 octobre 1981, viole l’obligation de la motivation matérielle des actes administratifs.

L’article 7 de la LLE de 1980 dispose :

Art. 7.<L 1996-07-15/33, art. 11, 012; En vigueur : 1996-12-16> [1 Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l’étranger, qui n’est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s’établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé]1 :

1° s’il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2;

9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

In casu, la partie défenderesse a pris un ordre de quitter le territoire de manière automatique alors que les dispositions de l’article 7 l’oblige à tenir compte de la phrase « sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international ».

En agissant de la sorte, la partie défenderesse était donc dans l’obligation de motiver matériellement sa décision de donner un ordre de quitter le territoire à la partie requérante. Ce qu’elle n’a pourtant pas fait.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.”¹

Traduction libre:

“La motivation matérielle commande que chaque acte administratif soit basé sur des motifs qui sont acceptables en droit et en fait et qui ressortent de la décision elle-même ou du dossier administratif. Les motifs doivent être donc au moins connus, factuellement corrects et porteurs (ceci veut dire que les motifs peuvent porter et justifier la décision)”.

La motivation matérielle crée alors des obligations pour la partie adverse sur le plan ontologique de la décision. La raison d’être de la décision doit être déterminée par une application correcte du droit matériel et formel (motifs juridiques) appliqué aux faits du dossier administratif.

La motivation matérielle façonne alors le ratio essendi de la décision.

En prenant un ordre de quitter le territoire de manière automatique et aveugle, la partie défenderesse a donc manifestement violé ses obligations eu égard la motivation matérielle des actes administratifs, l’erreur manifeste d’appréciation ainsi que le principe de conformité.

II.2.2. La partie requérante est aussi d’avis que l’ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 9 mai 2014 enfreint la lettre de l’article 9ter de la LLE 1980, ainsi que de l’article 3 CEDH et le principe de sécurité juridique.

La partie requérante est actuellement dans une procédure de régularisation médicale en raison de son état de santé grave. Devant la décision d’irrecevabilité déraisonnable rendue par l’Office des Etrangers, la partie requérante va introduire un recours dans les délais fixés par la loi car elle est persuadée que sa santé mentale constitue un risque réel pour sa vie et son intégrité physique.

Au cas où Votre Conseil jugerait le recours pertinent, l’examen de la demande de régularisation se retrouverait alors de nouveau au stade de la recevabilité. Il y a donc impérativité à annuler le présent ordre de quitter le territoire pour assurer le principe général de sécurité juridique (CCE 23 octobre 2013, n°112.609).

La partie requérante estime d’autant plus que l’ordre de quitter le territoire présentement attaqué contrevient aux garanties posées par l’article 3 CEDH ainsi que de l’article 9ter LLE.

La Cour EDH a déjà jugé que violé l’article 3 un renvoi d’une personne malade vers son pays d’origine où il était prouvé qu’elle n’y recevrait aucun traitement et qu’elle risquait fortement, au regard de la situation sanitaire dans son pays relative à sa maladie, des tortures et traitements inhumains et dégradants – TTID (Cour EDH 1997 « D. contre Royaume-Uni »).

Ainsi, l’impérativité d’annuler l’ordre de quitter le territoire découle des garanties mêmes posées par le droit européen, mais aussi par l’article 9ter LLE en ce qu’il constitue une protection subsidiaire contre

tout traitement contraire à l'article 3 CEDH. La partie requérante estime donc qu'un renvoi en Angola constituerait une violation flagrante de son droit absolu de ne pas subir de TTID.

Le plan d'action pour la santé mentale (2013-2020) de l'OMS a pour but de reconnaître l'importance de la santé mentale et la nécessité de la promouvoir, de la protéger et de prévenir les troubles mentaux, un monde où les personnes souffrant de ces troubles peuvent exercer pleinement l'ensemble de leurs droits fondamentaux et accéder en temps utile à des soins et à un soutien social de qualité et culturellement adaptés qui facilitent leur guérison, afin qu'elles puissent jouir du meilleur état de santé possible et participer pleinement à la société et à la vie professionnelle, sans aucune stigmatisation ni discrimination. Le but général de ce plan d'action est de promouvoir le bien-être mental, de prévenir les troubles mentaux, de dispenser des soins, d'améliorer les chances de guérison, de promouvoir les droits de l'homme et de réduire la mortalité, la morbidité et le handicap chez les personnes atteintes de troubles mentaux. (consulté sur http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/89969/1/9789242506020_fre.pdf le 22/05/2014).

« 13 Les troubles mentaux font souvent sombrer les individus et leur famille dans la pauvreté. Les personnes atteintes de troubles mentaux se retrouvent beaucoup plus fréquemment sans logement que la population générale et sont plus souvent incarcérées à tort, ce qui accroît encore leur marginalisation et leur vulnérabilité. Du fait de la stigmatisation et de la discrimination, leurs droits fondamentaux sont souvent violés et beaucoup d'entre elles sont privées de leurs droits sociaux, économiques et culturels - restriction de leur droit au travail et il l'éducation, de leur droit il la procréation et de leur droit il la possession du meilleur état de santé qu'elles sont capables d'atteindre. Il arrive aussi qu'elles soient exposées à des conditions de vie peu hygiéniques et inhumaines, qu'elles subissent des sévices et des abus sexuels, un défaut de soins et des traitements nocifs et dégradants dans les structures de santé. (...)

17 Enfin, la disponibilité des médicaments de base pour le traitement des troubles mentaux dans les structures de soins de santé primaires est particulièrement faible (par comparaison avec les médicaments contre les maladies infectieuses et même contre d'autres maladies non transmissibles et leur utilisation est limitée en raison du manque d'agents de santé qualifiés autorisés à les prescrire. La situation n'est pas meilleure en ce qui concerne les approches non pharmacologiques et le personnel formé à ces interventions. Ces facteurs sont des obstacles importants à l'accès à des soins adéquats pour beaucoup de personnes souffrant de troubles mentaux. »

Les passages cités sont applicables in casu car la partie requérante fait part de sa peur d'être arrêtée et enfermée en cas de retour en Angola, ce qui, bien entendu, ne serait pas raisonnable au vue de son état de santé général.

Ne prenant pas en considération toutes les données de l'espèce, la partie défenderesse viole manifestement le principe de sécurité juridique, ainsi que les articles 3 CEDH et 9ter LLE.

II.2.3. En ce qui concerne la démonstration des intérêts dans le contentieux des étrangers, la loi s'applique en ce qui concerne un ordre de quitter le territoire répété. Si un ordre de quitter le territoire a déjà été donné dans le passé, on ne peut souvent pas introduire un recours contre un nouvel ordre de quitter le territoire à cause d'un manque d'intérêt (CCE 10.255). Ceci est aussi le cas si un conseil (principalement l'Office des Etrangers) prend une décision dans le cadre d'une compétence obligatoire. Une annulation éventuelle d'une décision comme ça n'a pas des avantages vu que le Conseil ne peut que prendre la même décision (CCE 8 octobre 2007, no. 2.383; CCE 19 octobre 2007, no. 2.781; CCE 21 octobre 2007, nos. 2.851 et 2.852; CCE 12 novembre 2007, no. 3.579; CCE 20 novembre 2007, nos. 3.815 et 3.817; CCE 8 avril 2008, no. 9.592; CCE 16 avril 2008, nos. 10.056 et 10.065; CCE 22 avril 2008, no. 10.282; CCE 3 juillet 2008, nos. 13.638, 13.656 et 13.659).

La partie défenderesse argumenterait en vain qu'elle a pris la décision attaquée dans le cadre d'une compétence obligatoire et que la partie requérante, vu la législation de votre Conseil citée ci-dessus, n'aurait pas l'intérêt nécessaire au recours actuel.

Votre Conseil a stipulé: « vu la compétence obligatoire dont laquelle dispose un conseil, la partie requérante peut avoir un intérêt à introduire un recours contre un acte si cet acte est affligé d'une illégalité ou si cet acte viole le droit international des traités »(CCE 21 avril 2008, no 10.251).

L'article 3 CEDH fait partie du droit international des traités et la partie défenderesse ne peut pas stipuler que la partie requérante n'aurait pas d'intérêt au recours actuel.

La partie requérante demande alors fortement de suspendre et d'annuler l'ordre de quitter le territoire."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- materiële motiveringsplicht,
- manifeste appreciatiefout,
- rechtszekerheidsbeginsel,

- artikel 3 EVRM,
- artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij de mening is toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris sowieso diende na te gaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht. De verzoekende partij heeft tevens kritiek op het feit dat ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen met betrekking tot haar aanvraag op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet. Zij werpt een schending van art. 3 EVRM om.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij poogt voor te houden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van de in casu bestreden beslissing, en artikel 3 EVRM moet worden nagegaan.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen in rechte falen en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vermocht niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen, nadat werd vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

De bewering van de verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over een discretionaire bevoegdheid beschikken bij het afleveren van de in casu bestreden beslissing, gaat volledig voorbij aan de motivering in rechte van de bestreden beslissing, waarbij expliciet verwezen wordt naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij acht artikel 3 EVRM geschonden door de bestreden beslissing, onder verwijzing naar haar gezondheidstoestand.

Verweerder laat gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd vastgesteld – op basis van het advies van de arts-adviseur dd. 10.4.2014 – dat verzoekende partij de elementen in haar (vierde) aanvraag dd. 25.11.2013 reeds had ingeroepen in het kader van haar aanvraag dd. 20.11.2012.

De aanvraag werd dan ook in toepassing van artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Er kan in die omstandigheden dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van art. 3 EVRM.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Zie ook:

“Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt.

De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Naast het gegeven dat verzoekster een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij een volledig en correct ingevuld standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

Terwijl verzoekende partij haar beschouwingen als zou de mogelijkheid bestaan dat de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 10.4.2014 vernietigt, louter hypothetisch zijn. Momenteel bevindt de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 10.4.2014 zich nog op rechtsgeldige wijze in het Belgische rechtsverkeer.

Zelfs mocht de beslissing dd. 10.4.2014 per impossibile worden vernietigd, dan nog beschikt verzoekende partij niet over een geldig paspoort zodat aan haar in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend.

Zie ook:

“de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan haar een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM en in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

4.2.3.2. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem op automatische wijze een bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd terwijl uit artikel 7 van de vreemdelingenwet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts kan worden opgelegd

“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij er toe gehouden was om zijn beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hetgeen niet gebeurd is.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 2 (...)
§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
(...)
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)”*

Verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Verzoeker betwist niet dat hij *“reeds het voorwerp uit(maakt) van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.10.2013”* en hij *“niet (heeft) voldaan aan de terugkeerverplichting.”*

Uit hetgeen hieronder wordt uiteengezet volgt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond. Hoger werd al vastgesteld dat ook een schending van artikel 41 van het Handvest niet wordt aangetoond. Verzoeker maakt geen schending van een *“meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag”* aannemelijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing in deze zaak niet zouden volstaan.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)
§ 1/1 (...)
§ 2 (...)
§ 3 (...)
§ 4 (...)
§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)
§ 8 (...)”*

Verzoeker werpt op dat hij heden nog een regularisatieprocedure op medische gronden lopende heeft omwille van zijn ernstige gezondheidstoestand. Hij laat gelden een beroep te zullen indienen tegen de beslissing van de verwerende partij waarbij de regularisatieaanvraag op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk werd verklaard omdat hij er van overtuigd is dat zijn mentale gezondheid een reëel risico vormt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit. Verzoeker laat gelden dat in het geval de Raad het beroep gegrond acht, zijn aanvraag zich opnieuw in het ontvankelijkheidsonderzoek zal bevinden en gelet op het rechtszekerheidsbeginsel het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Er wordt op gewezen dat de gemachtigde pas is overgegaan tot nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 25 november 2013 onontvankelijk werd verklaard. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft gehad voor de gezondheidstoestand van verzoeker. Daarenboven heeft de Raad bij arrest nr. 202 073 van 5 april 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard verworpen.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoeker werpt op dat hij heden nog een regularisatieprocedure op medische gronden lopende heeft omwille van zijn ernstige gezondheidstoestand. Hij laat gelden een beroep te zullen indienen tegen de beslissing van de verwerende partij waarbij de regularisatieaanvraag op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk werd verklaard omdat hij er van overtuigd is dat zijn mentale gezondheid een reëel risico vormt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit. Verzoeker laat gelden dat in het geval de Raad het beroep gegrond acht, zijn aanvraag zich opnieuw in het ontvankelijkheidsonderzoek zal bevinden en gelet op het rechtszekerheidsbeginsel het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Er wordt op gewezen dat de gemachtigde pas is overgegaan tot nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 25 november 2013 onontvankelijk werd verklaard. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft gehad voor de gezondheidstoestand van verzoeker. Daarenboven heeft de Raad bij arrest nr. 202 073 van 5 april 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard verworpen. Bij arrest nr. 103 013 van 16 mei 2013 verwierp de Raad ook al de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 29 september 2011 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte citaten doen geen afbreuk aan voornoemde beslissingen.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat deze zaak onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” valt.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat een regularisatieaanvraag om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming uitmaakt, wordt gewezen op het volgende.

Bij arrest van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ) heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat artikel 15, sub b van de Kwalificatierichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat “*de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd*”. Hieruit blijkt dus dat deze richtlijn niet van toepassing is op het geval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat dit een louter nationale bepaling betreft.

De situatie bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan evenmin als een volgens artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn toegelaten gunstigere norm beschouwd worden, nu dit niet verenigbaar is met deze richtlijn. Het Hof van Justitie stelde expliciet dat “*Derlanders die gemachtigd zijn tot verblijf krachtens een dergelijke wettelijke regeling, zijn dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus, op wie de artikelen 28 en 29 van die richtlijn van toepassing zijn*”.

Ook de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) bevestigde meermaals dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkens de conclusies van advocaat-generaal BOT voor het Hof van Justitie buiten het toepassingsgebied van de Kwalificatierichtlijn valt en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een nationale wetsbepaling uitmaakt, en geen omzetting vormt van Europese regelgeving.

Het Grondwettelijk hof heeft hierover inmiddels geoordeeld. In zijn arrest 13/016 van 27 januari 2016 oordeelde het Hof:

“B.37.2. Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie dient te worden afgeleid dat de wetgever niet ertoe is verplicht vreemdelingen die opkomen tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op identieke wijze te behandelen als asielzoekers of vreemdelingen die subsidiaire bescherming vragen, nu de eerste categorie van vreemdelingen niet de internationale beschermingsstatus geniet waarop de andere categorieën wel aanspraak kunnen maken. Het

bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectief en pertinent criterium van onderscheid."

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming uitmaakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/14 op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.2.3.7. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET